

Amikor az ember mit sem sejtve néz ki ablakán, s hirtelen meglátja, hogy a délelőtt még napsütötte táj képét leváltotta egy hűvös ködben úszó, tejfehér vidék, akkor az egy olyan furcsa és meglepő érzést ébreszt fel az ember lelkében, mint, amikor egy vad idegen személy, úgy ölel át egy mintsem sejtő embert, mintha az évek óta hiányolta volna.

Egy erőszakos mosoly kényszerül rá az elbátorított illetőre, aki teljesen kiszolgáltatva adja magát át az oktanul örvendező ölelőnek. Karjai fogságában betonná dermed az egyén teste is és elméje is, s éppen olyan zavarodottá és lehűtötté válik, mint, amikor az éjszakai ködben, tapogatózva keresi a hazafelé vezető útját. A szorongató érzések is úgy csapódnak az alárendelt ember elméjére, ahogy a ködfoltok egy gépjármű szélvédőjére: hirtelen megjelennek, mindent ellepnek, majd végre leváltásra kerülnek, de lényegében el nem tűnnek.

Mind a köd, mind az érzelmek is a természet kettősségének a szabályaival működnek. Ahogy a hideg és a meleg, a száraz és a nedves törvényszerű keveredése képezi a köd jelenségét, úgy az érzelmek a pozitív és a negatív töltések játékából alakulnak ki. A pólusok közötti kisülések akkora horderővel bírnak, hogy legtöbbször nem csak az érzőt, de a környezetét is hurrikánszerűen söpörlik el: szeretlek gyűlöllek, hiányzol-távozz, dicsérsz gyalázol, mámorítasz undorítasz. Öröm és szenvedés, bánat és derű úgy váltják egymást, mint a kíméletlen évszakok, elsodorva az időjárás alanyát, a hasadástól lüktető szívet. Előbb meleg volt, de most hűvös van: lecsapódott a pára. Fagyos lett a verejték: felszabadult a harag.

A köd gyöngyszemeiből alkotja hűvös egészét: nem képződik köd egyetlen egy nagy cseppből, hisz akkor tenger lenne. Ahogy a köd részecskéi is együttesen alkotják a dermedt levegőt, úgy alkotják az események pillanatai is az érzelmek felhőszerű szerkezetét. Egyesítve az érzelmek heves impulzusait, töltött részecskék szikrázó összességében dörren fel a haragos villám, zuhannak meg a bús esőcseppek, szállnak szerteszét a szemtelen porszemek. A természet felelevenedik és könnyörtelenül éli ki magát az ember világában.

Az érzelmi köd legfőbb jellegzetessége, hogy anyaga megfoghatatlan, akárcsak a temetőben kísértő szellemeké. Ha az ember megmarkol egyet, ami az ujjai közt szertefoszlik. Ha rákiabál, csupán saját visszhangjával vitatkozik. Ha pedig néven szólítja, mi sem változik.

Az érzelmi köd szívet szaggató kettőssége ott nyeri tetőpontját, ahol tájékozatlanságból festenek róla tájképeket; ahol a szépséget összetévesztik a színessel, ahol a helyet egynek veszik a helyessel. Ekkor az »itt vagyok« meghatározás olyan határtalan zugra vonatkozik, melyben tér is és idő is meggörbül, s átláthatatlanná válik, hogy ki kicsoda, mi micsoda, hogy mi ismerős és mi idegen. Ilyenkor úgy olvad meg az »itt és most«, mint ahogy a párolgás elpárolog, vagy a gőzölgés elgőzölög: szubsztancia nélküli hordozók mozgása, fantomok játszmája ez. Tudatlan, ki hagyja, hogy e köd megvezesse. Gyáva, ki csak úgy engedi, hogy ölelgesse. Bátor az, ki szavá teszi, hogy mi is a szerepe. Bölcs az, ki karjaiban ringatva dédelgette.